

Arrest

**nr. 41 620 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 9 oktober 2008. Op 29 januari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 26 481 van 27 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 30 juni 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2010.

1.4. Op 18 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 1 hamal 1369 (Afghaanse kalender; 21/03/1990) in het dorp Balabagh van het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U diende Afghanistan te verlaten omdat u een overspelige relatie had met uw nicht H. (...). Op 7/10/2008 bent u in België aangekomen en op 9/10/2008 verklaarde u zich een eerste keer vluchteling. Het Commissariaat-generaal nam op 30/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 27/04/2009 met haar arrest 26481 een soortgelijke beslissing. Op 09/06/2009 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Op 30/06/2009 heeft u een tweede keer asiel aangevraagd. U verklaart nog steeds problemen te vrezen met de vader van H. (...) en met de man met wie zij zou huwen. Bovendien verklaart u mentale problemen te hebben. Deze zouden het gevolg zijn van een Amerikaanse luchtaanval met chemische wapens op uw dorp, een feit dat u tijdens uw eerdere asielaanvraag niet vermeldde. U legt bij uw nieuwe asielaanvraag diverse documenten voor. Het betreft een document van een vroegere werkgever in Afghanistan, twee documenten die uw problemen ten gevolge uw overspelige relatie zouden staven, tal van medische documenten uit Afghanistan die stellen dat u het slachtoffer werd van een Amerikaans bombardement en enkele voorschriften voor medicatie die u in België verkreeg en die uw hoofdpijn en mentale problemen onder controle moeten houden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 30/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw overspelige relatie met H. (...) en uw daaruit volgende problemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de betwiste beslissing met redenen omkleed is en dat op basis van “al deze vaststellingen samen geen enkel geloof meer wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas”.

Bij uw tweede asielaanvraag stelt u dat u mentale moeilijkheden heeft die te wijten zijn aan een Amerikaanse luchtaanval. U legt diverse medische attesten uit Afghanistan voor die dit moeten bevestigen. U overhandigt de Belgische asielinstanties ook voorschriften van Afghaanse artsen voor medicatie die u sinds uw hospitalisatie in 2005 moet nemen. Uw medische en mentale problemen zouden tevens concentratieproblemen veroorzaken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u tijdens de eerste asielprocedure op geen enkel moment melding heeft gemaakt van deze luchtaanval of van de mentale stoornissen waaraan u sindsdien zou lijden. Deze vaststelling maakt dat aan uw nieuwe verklaringen slechts weinig geloof kan worden gehecht. Bovendien situeert u vreemd genoeg het incident in 2004 terwijl de attesten aangeven dat u in juni 2005 zou zijn gehospitaliseerd. U zou vervolgens maandenlang in een hospitaal zijn verzorgd maar u kent de naam van de behandelende arts of neuroloog niet. Evenmin kent u een naam van één van de vele medicijnen die u volgens de voorgelegde voorschriften zou hebben genomen (CGVS p.4). Dit is zeer opmerkelijk. Dat u het slachtoffer zou zijn geweest van dergelijke aanval, maakt u op geen enkele manier aannemelijk.

Verder legt u enkele documenten voor die moeten bevestigen dat u wel degelijk problemen kende ten gevolge uw overspelige relatie met H. (...). Het betreft twee attesten die zouden zijn ondertekend door dorpsouderen en verantwoordelijken in het district. Dergelijke documenten kunnen uw relaas echter slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat volgens het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het geval is gebleken. Bovendien zijn dit documenten die niet gedagtekend zijn maar die volgens u zouden dateren van de tijd toen u nog in Afghanistan was (CGVS p.4-5). Dat alvast één van de documenten (het attest met uw foto) stelt dat u inmiddels

Afghanistan met de hulp van een smokkelaar verlaten heeft, is in dit opzicht dan wel een zeer bevreemdende vaststelling. Geen van deze documenten vermag de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties te weerleggen. Hetzelfde kan worden gezegd van het attest van uw werkgever die alleen stelt dat u gedurende twee jaren voor hem werkte.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Sorkhrod uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelde dat er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) in hoofde van verzoeker in aanmerking kan genomen worden en dat hij geen reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij op geen enkele manier aannemelijk maakt het slachtoffer te zijn geweest van een luchtaanval aangezien hij tijdens zijn eerste asielprocedure op geen enkel moment melding maakte van deze aanval of de mentale stoornissen waaraan hij sindsdien zou lijden, hij het incident in 2004 situeert terwijl de attesten aangeven dat hij in 2005 werd gehospitaliseerd, hij de naam van zijn behandelende arts of neuroloog niet kent terwijl hij maandenlang zou zijn gehospitaliseerd en hij evenmin de naam van één van de vele medicijnen die hij zou moeten nemen, kent, (ii) de twee attesten die zijn ondertekend door de dorpsouderen en de verantwoordelijken in het district, zijn relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is, en het bevreemdend is dat deze documenten zouden dateren van de tijd toen hij nog in Afghanistan was terwijl één van de documenten stelt dat hij inmiddels Afghanistan zou verlaten hebben, (iii) het attest van zijn werkgever evenmin de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties kan weerleggen, en (iv) er voor burgers uit het district Surkh Rod, provincie Nangarhar, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielmotief steunt op de vrees voor vervolging omwille van de overspelige relatie met zijn nicht H. en dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd werd omdat hij bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn asielrelaas en hij niet afkomstig is van een district dat als onveilig wordt beschouwd. In beroep tegen deze beslissing van 29 januari 2009 van de Commissaris-generaal werd verzoeker bij arrest nr. 26 481 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij inconsistente verklaringen aflegde omtrent de datum van de verloving van zijn nicht met H., het tijdstip waarop hij zelf een huwelijksaanzoek deed, zijn vertrek uit zijn woonplaats en over de contacten met zijn familie na het incident, (ii) zijn geloofwaardigheid eveneens ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij niet informeerde naar het lot van zijn geliefde, (iii) het district waarvan hij afkomstig is niet vermeld wordt als onveilig op de UNHCR lijst, en (iv) hij niet aantoonde dat hij vervolgd of geïnterviewd wordt door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen.

Thans voert verzoeker aan nog steeds vervolging te vrezen omwille van de relatie met zijn nicht en bijkomend verklaart hij mentale problemen te hebben ten gevolge van een Amerikaanse luchtaanval met chemische wapens op zijn dorp in 2004. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een document van zijn vroegere werkgever in Afghanistan, twee documenten van de dorpsouderen en van de verantwoordelijken van het district die zijn problemen omwille van de relatie met zijn nicht zouden staven, medische documenten uit Afghanistan en enkele voorschriften van medicatie ter staving van zijn problemen naar aanleiding van de luchtaanval.

3.6. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot algemene opmerkingen waar hij poneert dat hem ten onrechte de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd geweigerd terwijl hij een gedetailleerde en consistente beschrijving heeft gegeven van de gebeurtenissen die hem zijn overkomen en hij tal van stukken en documenten heeft bijgebracht die voldoende bewijs leveren van zijn situatie en de zaken die hem overkomen zijn, hetgeen echter niet voldoende is om de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker ook voorhoudt, stelt de huidige bestreden beslissing nergens dat verzoeker geen coherente en gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd, doch wel dat de door hem nieuw voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties kunnen wijzigen. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt heeft en verzoeker onderneemt geen enkele concrete poging om deze conclusie te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing worden derhalve door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk concrete en persoonlijke elementen naar voren gebracht heeft waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk werd vervolgd door de Koerdische autoriteiten, merkt de Raad op dat reeds in 's Raads arrest nr. 26 481 werd gesteld dat dit argument niet in overweging kan genomen worden vermits uit geen enkel element in het dossier blijkt dat de Koerdische autoriteiten betrokken zijn in verzoekers relaas.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, met

name de overspelige relatie met zijn nicht en zijn mentale problemen door een Amerikaanse luchtaanval, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek van bovenstaand middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet. Verzoekers bewering dat de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder slecht is waarbij hij het risico zou lopen gedood of verwond te worden, is onvoldoende om aan te nemen dat er een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heerst. In tegenstelling tot wat verzoeker ook beweert, heeft hij geen enkel stuk bijgebracht ter staving van de conflicten in Afghanistan alsook van de veiligheidssituatie. Gelet op het feit dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "*Subject related briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)*" van 20 november 2009 blijkt dat er in het oosten van Afghanistan duidelijke regionale veiligheidsverschillen zijn, verzoekers district Surkh Rod door het UNHCR op 6 oktober 2008 niet als een onveilig district in Nangarhar werd beschouwd, het activisme en de aanwezigheid van de antiregeringselementen voornamelijk in de zuidelijke districten van Nangarhar te situeren is en dat Surkh Rod volgens de kaart van eind april 2009 van de Afghaanse overheid als district met een laag risico wordt beschouwd, concludeerde de Commissaris-generaal terecht dat er in hoofde van burgers afkomstig uit Surkh Rod geen actueel reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

3.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS